

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Daniely Zemanové a soudců Zdeňka Kühna a Miloslava Výborného v právní věci žalobců: **a) A. Z., b) Z. G., c) Z. G., d) I. G., e) R. G., f) H. G.**, zast. opatrovníkem Mgr. Michalem Zahutou, advokátem se sídlem Veveří 365/46, Brno, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy**, Odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, se sídlem Křížkova 12, Praha 8, proti rozhodnutím žalované ze dne 29. 9. 2015, čj. KRPA-354879-32/ČJ-2015-000022, čj. KRPA-354914-32/ČJ-2015-000022, čj. KRPA-354888-32/ČJ-2015-000022, čj. KRPA-354881-31/ČJ-2015-000022, a ze dne 28. 9. 2015, čj. KRPA-354887-32/ČJ-2015-000022, čj. KRPA-354899-32/ČJ-2015-000022, v řízení o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 3. 11. 2015, čj. 2 A 77/2015 – 45,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Ustanovenému opatrovníkovi žalobců Mgr. Michalu Zahutovi, advokátovi, **s e p ř i z n á v á** odměna a náhrada hotových výdajů ve výši **6534 Kč**, která bude proplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

[1] Rozhodnutími žalované ze dne 29. 9. 2015, čj. KRPA-354879-32/ČJ-2015-000022, čj. KRPA-354914-32/ČJ-2015-000022, čj. KRPA-354888-32/ČJ-2015-000022, čj. KRPA-354881-31/ČJ-2015-000022, a ze dne 28. 9. 2015, čj. KRPA-354887-32/ČJ-2015-000022, čj. KRPA-354899-32/ČJ-2015-000022 (dále jen „rozhodnutí o prodloužení zajištění“ nebo „rozhodnutí žalované“) bylo rozhodnuto o prodloužení zajištění žalobců (dále jen „stěžovatelé“) o 30 dní dle ustanovení § 129 odst. 5 zákona č. 326/1999 Sb.,

o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o pobyt cizinců“). Stěžovatelé kasační stížností napadají v záhlaví uvedený rozsudek Městského soudu v Praze, jímž byla jejich žaloba proti rozhodnutí žalované zamítnuta.

II. Relevantní skutkové okolnosti vyplývající ze správního spisu

[2] Stěžovatelé byli dne 1. 9. 2015 v 00:25 hodin na vlakovém nádraží Břeclav při pobytové kontrole vlakového spoje č. EN 476 Metropol jedoucího na trase Budapešť – Berlín, kontrolování hlídkou policie. Ve správním řízení žalovaná zjistila, že se jedná o státní příslušníky Sýrie; žalobkyně a) je matkou ostatních stěžovatelů. Celá rodina zhruba před dvěma lety vycestovala ze Sýrie nejprve do Turecka, odkud se později za pomoci převaděčů dostali přes Řecko, Makedonii a Srbsko do Maďarska. Zde byli kontrolováni policií, nicméně ta jim pouze odebrala otisky prstů a propustila je. Následně si v Budapešti koupili jízdenky do Berlína, neboť cílovou zemí pro ně bylo Německo. Žalovaná všechny stěžovatele rozhodnutími ze dne 2. 9. 2015 zajistila podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců na dobu 30 dní za účelem předání dle Dohody mezi vládou České republiky a vládou Slovenské republiky o předávání a přebírání osob na společných hranicích, publikované dne 1. 1. 2004 v č. 1/2004 Sb. m. s. (dále jen „readmisní dohoda“).

[3] Žalovaná odeslala dne 13. 9. 2015 žádost příslušným orgánům Slovenské republiky o přijetí stěžovatelů zpět na území Slovenska, odkud prokazatelně přicestovali do České republiky bez platného víza či jiného titulu opravňujícího k pobytu. Navrhla předání stěžovatelů dne 25. 9. 2015 na společném kontaktním pracovišti Hodonín – Holíč. Dne 18. 9. 2015 žalovaná obdržela odpověď, ve které slovenská strana vyjádřila nesouhlas s převzetím stěžovatelů v navrhovaném termínu z důvodu nepředvídaných technických problémů na území Slovenské republiky. Slovenské orgány se zároveň zavázaly, že po pominutí uvedené překážky budou informovat žalovanou s návrhem nového termínu a místa převzetí stěžovatelů. Přípisem ze dne 28. 9. 2015 žalovaná urgovala předání stěžovatelů, do dne rozhodnutí o prodloužení zajištění stěžovatelů však neobdržela žádnou odpověď. Rozhodnutími o prodloužení zajištění proto žalovaná rozhodla o prodloužení zajištění stěžovatelů o dalších 30 dní z důvodu dočasné nemožnosti realizace předání stěžovatelů s ohledem na technické problémy sdělené slovenskou stranou. Žalovaná dále konstatovala, že stěžovatelé nemají žádné vazby na území ČR a neexistují u nich jiné skutečnosti, které by mohly bránit výkonu předání podle readmisní dohody. Zároveň nebyla možná aplikace mírnějších opatření dle § 123b zákona o pobytu cizinců, neboť stěžovatelé nemají místo, kde by se mohli zdržovat, a jehož adresu by mohli nahlásit. Nemají ani dostatečné prostředky na složení finanční záruky. Stěžovatelé též konstatovali, že nehodlají zůstat na území ČR, jejich cílem je Německo.

III. Řízení před městským soudem

[4] Rozhodnutí o prodloužení zajištění napadli stěžovatelé žalobou, v níž uvedli následující z pohledu nyní projednávané kasační stížnosti relevantní námitky. Prodloužení zajištění stěžovatelů nebylo dostatečně zdůvodněno. Žalovaná pouze uvedla, že se tak stalo z důvodu nepředvídaných technických důvodů na slovenské straně, čímž zatížila rozhodnutí o prodloužení zajištění vadou nepřezkoumatelnosti. Podle stěžovatelů nebyly naplněny podmínky pro aplikaci readmisní dohody, neboť stěžovatelé Českou i Slovenskou republikou pouze projížděli a nepobývali tam. Stěžovatelé vyjádřili důvodnou obavu o navrácení do Maďarska, odkud by mohli být vráceni zpátky do Srbska a následně do Sýrie.

pokračování

[5] Městský soud se ztotožnil s vypořádáním věci žalovanou. Nejprve se zabýval aplikovatelností readmisní dohody, přičemž dovodil, že podmínky pro její užití byly splněny již vstupem stěžovatelů na území České republiky ze Slovenska bez oprávnění ke vstupu ani pobytu na území ČR. Rozhodnutí o prodloužení zajištění neshledal městský soud nepřekoumatelnými. Pro realizaci předání je podle readmisní dohody nutná součinnost žádaného smluvního státu. Informaci o nepředvídaných technických problémech sdělila žalované slovenská strana. Žalovaná však neměla k dispozici žádné bližší informace o překážkách předání stěžovatelů, proto ani bližší informace uvést nemohla. Na základě uvedených důvodů městský soud žalobu zamítl.

IV. Kasační stížnost

[6] Rozsudek městského soudu napadli stěžovatelé včasnou kasační stížností, kterou následně doplnil ustanovený opatrovník. V kasační stížnosti namítají, že nesplňovali podmínku neoprávněného vstupu či pobývání na území ČR, nebyl proto dán důvod jejich zajištění. Nebyl-li dán důvod k vydání rozhodnutí o zajištění, nemohlo být ani rozhodnuto o prodloužení zajištění. V Sýrii probíhá válečný konflikt, což v důsledku znamená, že žádný členský stát EU nebude moci stěžovatele vyhostit zpět do Sýrie. Pokud není možné dosáhnout vyhoštění stěžovatelů, nebyly splněny zákonné podmínky pro jejich zajištění a v důsledku tedy ani pro prodloužení zajištění. Stěžovatelé považují napadený rozsudek za nepřekoumatelný, neboť městský soud se spokojil s odůvodněním prodloužení zajištění pouze na základě sdělení slovenských orgánů o nepředvídaných technických důvodech a svůj závěr o tom nedostatečně zdůvodnil. Není však zřejmé, jaké konkrétní důvody k prodloužení zajištění stěžovatelů vedly. I kdyby tyto nepředvídané technické důvody byly dány, nešlo by o relevantní důvod pro prodloužení zajištění stěžovatelů, neboť rozhodnutí žalované nemůže být založeno na okolnostech panujících na Slovensku.

[7] Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

V. Posouzení důvodnosti kasační stížnosti

[8] Kasační stížnost je podle ustanovení § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a podle jejího obsahu jsou v ní namítány důvody dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., tedy nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení a nepřekoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

[9] Na základě ustanovení § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. je Nejvyšší správní soud při přezkumu rozhodnutí krajských soudů vázán rozsahem a důvody kasační stížnosti, ledaže by bylo řízení před soudem zmatečné, bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, anebo je-li napadené rozhodnutí nepřekoumatelné, jakož i v případech, kdy je rozhodnutí správního orgánu nicotné. Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek z výše uvedených hledisek, přičemž přihlédl i k námitce nepřekoumatelnosti vznesené stěžovatelem a žádné z výše uvedených pochybení v řízení před městským soudem neshledal.

[10] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval namítanou nepřekoumatelností napadeného rozsudku, kterou stěžovatelé spatřují v tom, že se městský soud spokojil s nepřekoumatelnými důvody uvedenými slovenskou stranou vedoucími k prodloužení zajištění stěžovatelů a své závěry nedostatečně zdůvodnil.

[11] Stěžovatelé v žalobě namítali, že rozhodnutí o prodloužení zajištění jsou nepřekoumatelná, neboť v nich je pouze uvedeno, že zajištění se prodlužuje na základě nepředvídaných technických důvodů znemožňujících převzetí stěžovatelů slovenskými orgány. To nelze považovat za uvedení konkrétního důvodu k prodloužení zajištění. Městský soud k takto formulované námitce uvedl, že pro realizaci předání podle readmisní dohody je nutná součinnost žádaného smluvního státu. Informaci o nepředvídaných technických problémech sdělila žalovaná slovenská strana. Žalovaná neměla žádné bližší informace o překážkách předání stěžovatelů k dispozici, proto ani bližší a konkrétnější důvody uvést nemohla. Městský soud se tedy uvedenou námitkou stěžovatelů zabýval a uvedl k ní, byť stručně, svůj právní názor opřený o příslušnou právní úpravu. To odpovídá zákonným i judikатурním požadavkům na jeho přezkoumatelnost (srov. například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2011, čj. 5 As 72/2010 – 60, ze dne 17. 1. 2008 čj. 5 As 29/2007 – 64, ze dne 30. 11. 2007, čj. 4 Ads 21/2007 – 77, ze dne 18. 10. 2005, čj. 1 Afs 135/2004 – 73, všechny dostupné na www.nssoud.cz, stejně jako veškerá dále uvedená rozhodnutí Nejvyššího správního soudu).

[12] Podle čl. 2 odst. 1 readmisní dohody každá smluvní strana převezme na území svého státu osobu, která nemá občanství státu žádné ze smluvních stran a nesplňuje nebo přestala splňovat patné podmínky pro vstup nebo pobyt na území státu žádající strany, pokud je dokázáno nebo se věrohodně předpokládá, že vstoupila na území státu žádající smluvní strany z území žádané smluvní strany. O otázce vstupu stěžovatelů ze Slovenské republiky na území České republiky nebylo v projednávané věci pochyb. Stěžovatelé projížděli mezinárodním vlakem na trase z Budapešti do Berlína. Na této trase překročili hranice Slovenska a neoprávněně vstoupili do ČR. Tuto skutečnost žalovaná prokázala v souladu s čl. 3 odst. 2 písm. a) Protokolu k readmisní dohodě publikovaném dne 1. 1. 2004 v č. 2/2004 Sb. m. s. (dále jen „protokol k readmisní dohodě“) jízdenkami stěžovatelů a protokolem o podání jejich vysvětlení. Žalovaná nepožádala o převzetí stěžovatelů do 48 hodin od okamžiku jejich protiprávního vstupu. V takovém případě se aplikuje ustanovení článku 2 odst. 6 readmisní dohody, podle kterého se převzetí občana třetího státu uskuteční na základě písemné žádosti. Převzetí občana třetího státu se následně uskuteční po předchozím písemném vyrozumění žádané smluvní strany, kterou bylo v projednávané věci Slovensko.

[13] Žalovaná zaslala žádost o převzetí stěžovatelů slovenským státním orgánům dne 13. 9. 2015. Příslušný slovenský orgán na tuto žádost reagoval v souladu s článkem 5 odst. 5 protokolu k readmisní dohodě sdělením, ve kterém uvedl, že z důvodu nepředvídaných technických problémů na území Slovenské republiky nemohou stěžovatele převzít. Dále uvedl, že až uvedené překážky pominou, ihned o tom žalovanou vyrozumí a příp. navrhne nový termín předání. Bližší důvody bránící převzetí stěžovatelů slovenská strana neuvedla. Nicméně i z takto stručného sdělení je zřejmé, že nezpochybnuje svou povinnost stěžovatele převzít, pouze poukazuje na dočasné překážky technického rázu na území Slovenské republiky. Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že i existenci či povahu případných překážek převzetí není žalovaná oprávněna hodnotit, k předání stěžovatelů podle readmisní dohody je nezbytná součinnost obou smluvních stran. Žalovaná v rozhodnutích o prodloužení zajištění uvedla tuto skutečnost jako důvod k prodloužení zajištění stěžovatelů. Žádné bližší informace o technických důvodech na straně Slovenska jí nebyly známy. V souladu se zjištěným skutkovým stavem a zněním readmisní dohody vyhodnotila, že předání stěžovatelů je stále možné a slovenskou stranou nebyla po právní stránce zpochybněna povinnost stěžovatele převzít. Jejich převzetí

pokračování

bylo možné až po doručení kladného stanoviska ze strany slovenských orgánů, proto považuje Nejvyšší správní soud důvody k prodloužení zajištění stěžovatelů za dostatečné a rozhodnutí žalované za přezkoumatelná. Na základě výše uvedeného neshledal Nejvyšší správní soud důvodnou ani námitku stěžovatelů, podle které se důvody k prodloužení zajištění nemohly odvíjet od okolností panujících na Slovensku.

[14] Nejvyšší správní soud se nemohl meritorně zabývat námitkou, podle které u stěžovatelů nebyl dán důvod k prodloužení zajištění, neboť nenaplnili podmínku neoprávněného vstupu či pobývání na území ČR a žalovaná ani neuvedla, jaký právní předpis porušili. Stěžovatelé v řízení před městským soudem takto formulovanou námitku neuplatnili. Kasační námitky opírající se o důvody, které stěžovatelé neuplatnili v řízení před městským soudem, ač tak učinit mohli, je třeba v souladu s ustanovením § 104 odst. 4 s. ř. s. považovat za nepřijatelné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2008, čj. 8 Afs 48/2006 – 155).

[15] Stěžovatelé dále namítali, že v Sýrii probíhá válečný konflikt, což v důsledku znamená, že je žádný členský stát EU nebude moci vyhostit zpět do Sýrie. Pokud není možné dosáhnout vyhoštění stěžovatelů, nebyly splněny zákonné podmínky pro jejich zajištění a v důsledku tedy ani pro prodloužení zajištění.

[16] Tuto argumentaci stěžovatelů považuje Nejvyšší správní soud za zcela mimoběžnou s důvody prodloužení zajištění stěžovatelů. Předně je třeba uvést, že stěžovatelé byli zajištěni na základě readmisní dohody za účelem jejich předání na území Slovenské republiky. Tedy nikoli za účelem jejich vyhoštění zpět do Sýrie. V projednávaném případě, kdy je rozhodováno pouze o předání stěžovatelů na Slovensko, jim vyhoštění na území Sýrie bezprostředně nehrozí. Stěžovatelé takovou námitku budou moci uplatnit, až v okamžiku, kdy případně bude příslušným státem rozhodováno o jejich vyhoštění zpět do vlasti. Žalovaná však o vyhoštění stěžovatelů do Sýrie nerozhodovala.

VI. Závěr a náklady řízení

[17] Kasační námitky uplatněné stěžovateli nebyly Nejvyšším správním soudem s ohledem na výše uvedené shledány důvodnými a ani z přezkumu dle § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., který Nejvyšší správní soud provádí z úřední povinnosti, nevyplynul důvod pro zrušení napadeného rozsudku městského soudu. Kasační stížnost proto byla v souladu s ustanovením § 110 odst. 1 s. ř. s. větou poslední zamítnuta.

[18] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud dle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelé neměli ve věci úspěch, proto jim právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Toto právo by svědčilo žalované, protože však žalovaná žádné náklady neuplatňovala a Nejvyšší správní soud ani žádné náklady, jež by jí vznikly a jež by překročily rámec její běžné administrativní činnosti, ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že ani žalované náhrada nákladů řízení nenáleží.

[19] Stěžovatelům byl usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2016, čj. 10 Azs 266/2015 – 108, z důvodu jejich neznámého pobytu ustanoven opatrovníkem Mgr. Michal Zahuta, advokát. Náklady tohoto zastoupení hradí stát (§ 140 odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, v účinném znění, ve spojení s § 64 a § 120 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud přiznal ustanovenému opatrovníkovi odměnu za dva úkony právní služby

(převzetí a příprava zastoupení a písemné podání ve věci) podle § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), která by za běžných okolností činila 1 000 Kč (srov. § 9 odst. 5, § 7 bod 2. advokátního tarifu). Vzhledem k tomu, že stěžovatelé jsou zastoupeni jedním opatrovníkem a opatrovníkem provedené úkony právní služby byly pro všechny stěžovatele společné, náleží ustanovenému opatrovníkovi za každou takto zastupovanou osobu (6 stěžovatelů) mimosmluvní odměna snižená o 20 % (§ 12 odst. 4 advokátního tarifu). Celková výše odměny se tedy skládá z částky 4 800 Kč (6 x 1 000 Kč sníženo o 20 %) a tomu odpovídající náhrady hotových výdajů za dva společné úkony ve výši 600 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu), a celkově činí 5 400 Kč. Opatrovník stěžovatelů je plátcem daně z přidané hodnoty, zdejší soud proto zvýšil částku odměny a náhrady hotových výdajů o 21 %, odpovídající částce 1 134 Kč, na 6 534 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. května 2016

Daniela Zemanová
předsedkyně senátu